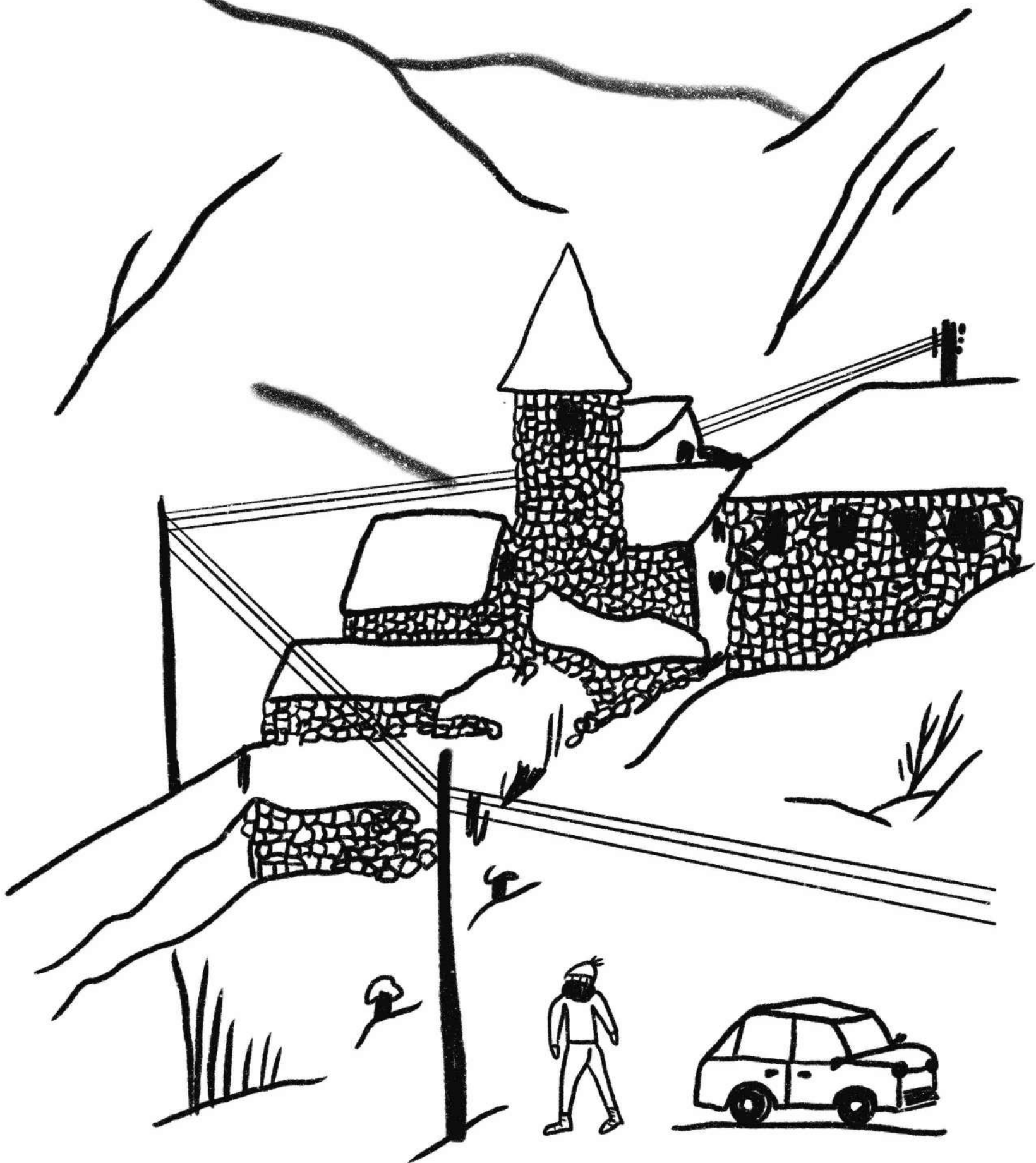

Llessui, un matí fred, molt fred de desembre.

Avui he quedat amb Laia,
estic impacient...

M'espera la primera
sortida amb una dona
pastora a la
muntanya!

Passarem el dia juntes i...

Uau,
és tan jove!

PRRRRRRRRRR

Hola Federica!
Ei chicas, amunt!
Prrrrrr

I pugem muntanya amunt

Unes 2 hores més tard...

Les ovelles peixen
disperses per la muntanya.

A cada turonet hi ha un pastor.

Es saluden entre ells.
Cadascú té el seu lloc i el seu moment
per arribar al comunal
a peixar el ramat.

Arriba l'hora de l'entrepà
i no em puc estar de fer-li
moltes preguntes.

I que fas quan estas sola aquí dalt tot el dia?

El que es diu vida contemplativa.

Això.

Em quedo aquí asseguda i observo.

Em faig preguntes sobre mi i l'univers.

Qui som?

D'on venim?

On anem?

Miro les formigues,
els fils d'herba.

Miro els animals.

...i penso que en una altra vida
podrien haver sigut persones...

Penso que el que
ens diferencia
és precisament això:

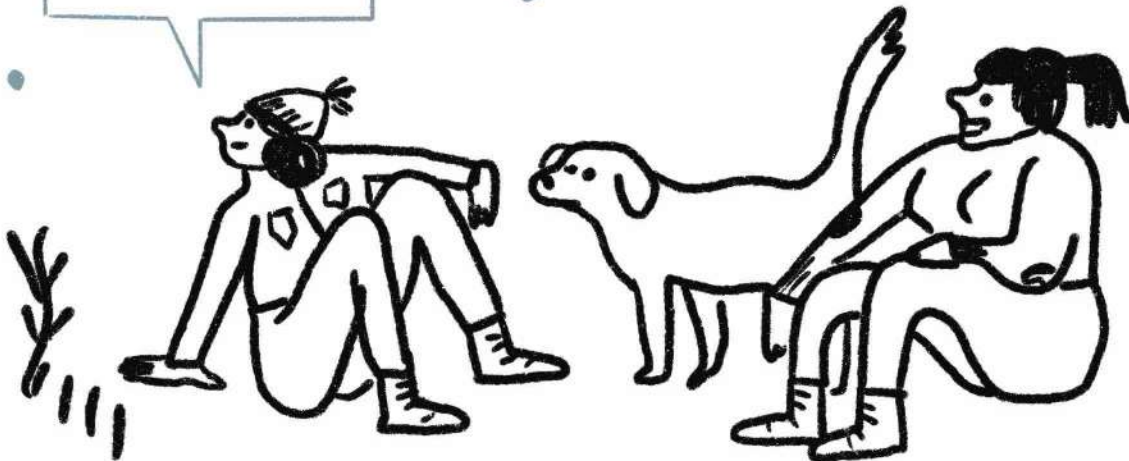
Poder pensar
qui som nosaltres
i qui són elles.

Em sembla que més que comprendre,
podem interpretar la natura
i l'univers.

Ens mourem
per a portar les ovelles
a beure i començarem
a baixar.

Comença a nevar...

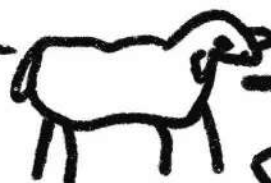
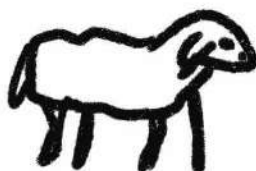

Em posaré davant,
com em va ensenyar
el meu mestre.

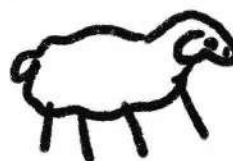
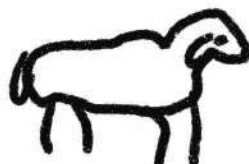
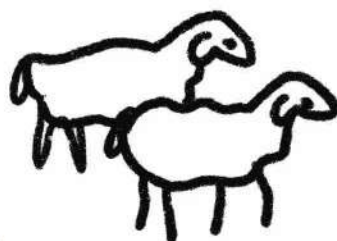
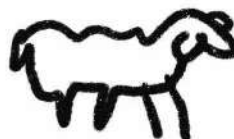
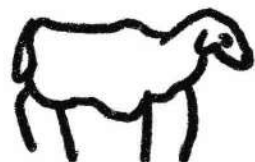
Ara ve una passatge complicat...

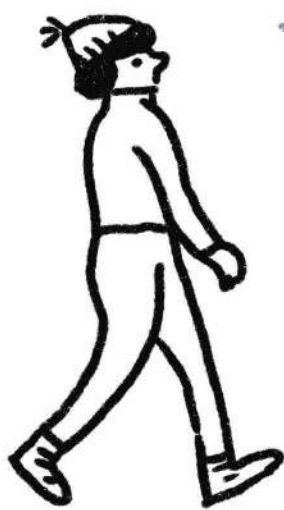

PRRRRRRRRR

Jo vaig més lenta...

Portem hores caminant.

S'ha llevat una boira aquí dalt...

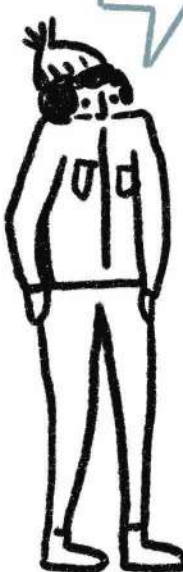
No veig res...

Pensava trobar-me a Laia aquí més endavant, però no hi és...

Sense cobertura...

Vaja... I ara?

Laia, on deus ser?
On han anat totes?
On haig d'anar jo, ara?

Bé, tranquil·la.
Tu saps alguna cosa
de muntanya, només
serà baixar.

Segueix les cabres,
les úniques que també
s'han quedat enrere.

UPSSSSS!

Ara sí que estic
fotuda, jo no sé
saltar com elles...

LAIA!

RIIIING

On ets?
D'acord,
a veure si ho he entès:
Continuo baixant,
passo el prat,
agafo el camí petit
de l'esquerra i
allà m'esperes...
Sí?

Buffff, per sort...

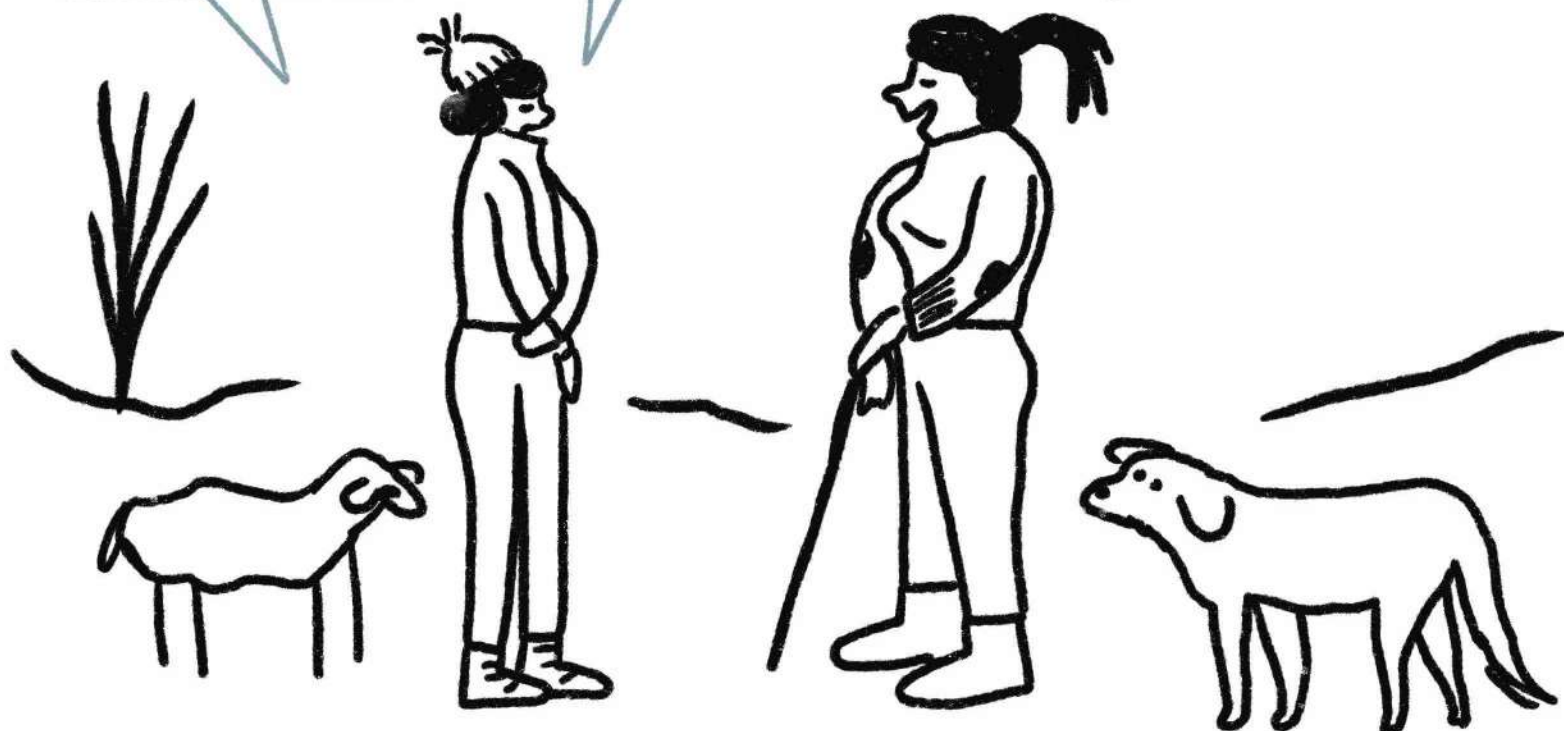
Allà a baix, ja la veig!

Pensava que
t'havia perdut,
i no sabia el camí
per tornar.

M'havia espantat...

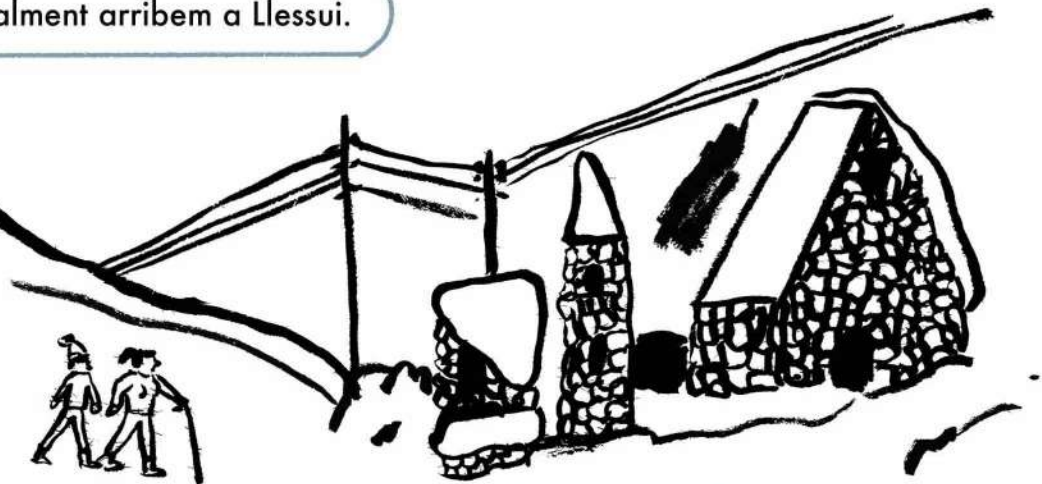
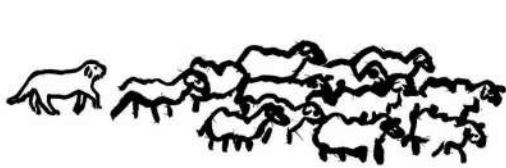
JAJAJAA
JAAA

Continuem baixant durant una bona estona.
No em separo ni mig metre de Laia per por de tornar-la a perdre.
Semblo el seu gos pastor.

Finalment arribem a Llessui.

Hola Laia!

Ens esperen el "mestre" de Laia i els altres pastors amb cares...

Ja estem aquí.

Vinga, que encara tenim feina,
anem a triar auelles ..

Em despedeixo i me'n vaig cap a casa.

Ara entenc la seva preocupació:
per culpa meva les ovelles s'han
barrejat a dalt la muntanya
i ara han d'anar al corral
a separar les de cadascú...

Buuuufff...

Quin cansament...

No em puc moure...

No em sento les cames.

No sé com em podré llevar demà.

À l'À